Ч. 346 (13.891). Львів, понеділок 24. грудня 1934. Рік LV.

Poczto a opłate opłacono ryczałtem.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячна 5·50 зол.
Чертьрічна 15·00 „
Піврічна 30·00 „
Річна 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Відкриття Пропамятної Вистави Українських Січових Стрільців.

В неділю, 23. ц. м., в год. 12.30 в пол., у салях Національного Музею у Львові відбулося відкриття Пропамятної Вистави У. С. С. Формальну сторінку свята започаткував коротким вступним словом директор Національного Музею д-р І. Свєнціцький, після якого д-р Б. Гнатевич виголосив довшу промову-відчит про ідеольогію стрілецького руху, його важкі початки, велике діло і ту його велику спадщину, якою є геройська традиція. Промовець звернув увагу на шкідливий вплив передвоєнних пацифістичних течій на формування української вдачі та на важкі обставини, в яких прийшлося проти волі обмежувати число рідного визвольницького легіону УСС.

Перетинаючи ленту — відкрив виставу д-р Степан Шухевич.

Вистава розташована у 3-ох кімнатах 1-го поверху та у сходовій клітці. Ця остання прибрана майже виключно фотографічними знимками, здебільша гуртових сцен. У 1-ій салі переважають великі олійні портрети чільних УСС-ів кисти П. Холодного (ст.), О. Куриласа, Буцманюка й ін., та олійні й акварельні нариси з воєнної тематики (кисти О. Кульчицької, І. Іванця, Л. Перфецького). Там теж — габльотки зі стрілецькими відзнаками.

У черговій салі, найбільшій, находимо знову кількадесять фотографій, але й рисунків (найбільше І. Іванця), акварель (Перфецького і Ґеца), карикатур (Сорохтея), плястику в дереві (А. Коверка) та декілька мундурів і пам'яток зброї. Вкінці в останній салі — чорні й колірові рисунки (Обаля, Ґеца, Куриласа), акварелі (Бутовича, Куриласа), дереворити (О. Кульчицької) і знову серію карикатур О. Сорохтея.

Відкладаючи фахову оцінку на пізніше, слід зазначити, що перше враження — це дбайливість і пієтизм, з якою вся вистава уладжена. Треба радіти, що все таки збереглось у людей стільки прецікавих фотографічних знимок та оригінальних тогочасних рисунків і що організаторам вистави вдалося зібрати таку велику скількість експонатів: самих стінних експонатів зазначено у катальозі 348 штук!

Більшість фотографічних знимок побільшено до розмірів великих образів, — клясифікація й розташування експонатів зраджує фахово-мистецьку руку. І справді — величезну працю у цю виставу вклав арт. мал. д-р І. Іванець, якому належиться глибока подяка за це творче діло.

Можливо, що мистецька сторінка вистави може навіть дещо приголомшує виставу. Очевидно, що винуваті тут і наші бідні умовини, серед яких годі було напр. поставити ряд воскових фіґур у мундурах ріжних родів зброї та військових ступнів УСС. Вражає теж мала скількість історичної зброї, — але це теж не з нашої вини...

Публики було на відкритті страшенне багато. Треба було „партіями“ впускати людей до саль. Бачили ми чільних представників громадянства, м. ін. Преосв. еп. д-ра Бучка, голову УПР д-ра Дмитра Левицького, багато послів і т. д. Зате майже не було видно молоді, дарма, що так багато і так голосно говорить вона — про леґенду геройства...

З нагоди свят продаємо поніжче фабричних цін всілякі блаватні товари, вовняні і білизняні Галицький Магазин Новин. — Львів, Галицька 15.

Розправа проти Ніколаєва і його товаришів відбудеться вже в найближчих днях. Нема сумніву, що їх засудять на кару смерти.

Розправа відбудеться при замкнених дверях.

Таким чином, урядовий комунікат підтвердив вістки, що Кірова вбив член комуністичної партії і що членами нелеґальної організації були визначні комуністичні діячі, члени большевицького уряду, які творили „еліту“ комуністичної гвардії.

МОСКВА, 23. XII. ПАТ. Аґ. ТАСС повідомляє, що 16. грудня органи нар. комісаріяту внутрішніх справ арештували в Москві в звязку з убивством Кірова ряд осіб, що належали до бувш. групи Зіновєва. Арештовані: Харов Куклін, Файвілович, Залуцький, Горчанін, Булак, Євдокімов, Каменев, Федоров, Сафаров Костін. Акти справи Федорова, Сафарова, Зіновєва, Варділа, Каменева, Залуцького та Євдокімова, в справі яких слідство не виявило достаточних доказів, щоби проти них повести розправу, передали спеціяльній комісії для розсліду. Інших арештованих передали комісаріятові вн. справ, який має рішити про заслання адміністраційним шляхом. В справі інших арештованих ведуть слідство далі.

Камізельки, пульовери, рукавички і вовняні шкарпитки поручає фірма Зиґмунт Залеский — Львів, вулиця Боїмів ч. 4. 47/83 37—60

Вийшли з Берези Картуської.

У минулу пятницю, 21. грудня, вийшли з Берези Картуської на волю такі українці:

1) Повзанюк Володимир, Львів, 2) Сушко Василь, Жовква; 3) Дмоховський Іван, Жовква; 4) Демчина Григорій, Жовква; 5) Ласка Михайло, Красне; 6) Оленчак Теодор, Устрики Долішні; 7) Онищук Евген, Коломия; 8) Цап Степан, Городок Яг.; 9) Погода Михайло, Сокаль; 10) Котис Мирослав, Сокаль; 11) Балій Петро, Грубешів; 12) Левчук Степан, Грубешів; 13) Сень Евген, Грубешів; 14) Рушак Михайло, Збараж; 15) Перешлюга Дмитро, Скалат; 16) Мончук Василь, Підгайці; 17) Чопик Микола, Яворів; 18) Харамбура Семен, Яворів; 19) Крисько Іван, Дрогобич; 20) Повх Іван, Перемишль; 21) Рибак Норберт, Миколаїв; 22) Долинюк Іван, Броди; 23) Баран Василь, Сокаль; 24) Шміґель Василь, Рогатин; 25) Ґарич Юрко, Ходорів; 26) Ошитко Іван, Рогатин.

Крім тих випустили ще з Берези Картуської пятьох українців, та їх рівночасно відставили до вязниці, а саме до Бриґідок у Львові: 1) Старуха Ярослава; до вязниці в Тернополі: 2) Пастушенка Василя; 3) Кордубу Теофіля, 4) Корчового Юліяна та до вязниці в Чорткові: 5) Войтовича Петра.

Рівночасно випустили на волю 9 поляків і 11 комуністів.

Амнестія в Австрії.

ВІДЕНЬ, 23. 12. ПАТ. Союзний президент д-р Міклас оголосив нині амнестію для політичних вязнів. На її основі припинили карне слідство проти 2.000 осіб, які брали меншу участь у революції. До Нового Року мають припинити слідство ще проти кількох тисяч осіб. Крім того оголосили, подібно як щороку, т. зв. різдвяну амнестію. Вона вперше торкається теж політичних вязнів. На основі тієї амнестії політичним вязням подарують кари, коли вони відсиділи половину кари та поводилися у вязниці зразково. З тієї амнестії скористає ок. 300 осіб, м. ін. 170 політичних вязнів, із того 93 засуджених за участь у лютневій революції а 77 за участь у липневій революції. В концентраційному таборі у Велерсдорфі є ще 740 осіб. Ця амнестія та суботішнє звільнення кількасот осіб із Велерсдорфу викликало велике враження в громадській думці. Уряд сподіється, що його зарядження причиниться до успокоєння умів в Австрії. Та урядовий комунікат, що повідомляє про звільнення, заповідає безоглядну боротьбу проти тих, що намагалися би почати в Австрії нові неспокої.

Громадські вибори у станиславівському воєвідстві.

Остаточний вислід виборів до громадських рад у станиславівському воєвідстві представляється так:

Вибори відбулися у 589 громадах, число мандатів до обсадження 17.661. Українці здобули 13.089, поляки 3.798, жиди 418, інші 356 манд.

Поодинокі політичні угрупування здобули мандатів: УНДО 4.952, безпартійні 5.702, УСРП 1.635, ББ 1.158, старорусини 485, сіоністи 184, людова партія 139, українські націоналісти 49, ортодокси 67, комуністи 69, ППС 35, халеци 19, ендеки 13

ПОВІСИЛИ В АВСТРІЇ ТРЬОХ НАЦ. СОЦІЯЛІСТІВ.

ВІДЕНЬ, 23. 12. ПАТ. У Ґрацу трибунал засудив на кару смерти на шибениці трьох нац. соціялістів за бомбові атентати. Чотирьох інших обвинувачених засудили від 6—10 літ тяжких робіт.

Брандштедтера відомі від 52-ох літ цукри — чоколяди пл. Голуховських 5. -- Філія Леґіонів 43. 65/85 на ЯЛИНКУ, 3—5 до прикраси медівники, фіґурки і бомбоньєрки в богатім виборі по цінах дуже приступних.

ЗЛУЧИЛИ ТРИПОЛІТАНІЮ ТА КИРЕНАЇКУ.

РИМ, 23. 12. ПАТ. Триполітанію та Киренаїку злучили вчора в одну кольонію з містом Триполі як столицею.

Зіновєв і Троцький орґанізували переворот у СССР?

ОФІЦІЙНИЙ КОМУНІКАТ ПРО ВБИВСТВО КІРОВА.

Офіційний комунікат повідомляє: Комісаріят внутрішніх справ, колишнє Г. П. У. закінчив слідство проти вбивника Кірова Леоніда Ніколаєва. Слідство — каже комунікат — виявило, що атентат на Кірова зорґанізувала нелеґальна організація, зближена до кол Зіновєва Троцького. Організація рішила терором змусити партію змінити теперішню політику в СССР і вести політику згідно з плянами Зіновєва і Троцького. Організація рішила вбити Кірова тому, що він переслідував нелеґальну партію всіми можливими способами. Провідником організації був комуніст Каталінов. Г. П. У. арештувало 15 осіб. Між арештованими є такі визначні комуністичні провідники: Шаський, колишній генеральний секретар комуністичної організації молоді в СССР, Румянцев, колишній комісар хліборобства і Левін. Всі арештовані є членами комуністичної партії. Деяких викинули з партії, але опісля приняли їх вдруге. Арештованих враз з актами передали колеґії найвищого воєнного суду.

АМЕРИКАНСЬКІ НІМЦІ ПРИЇХАЛИ ГОЛОСУВАТИ В ПЛЕБІСЦИТІ.

САРБРІКЕН, 23. 12. ПАТ. У неділю рано приїхало тут 352 німців із Америки, що візьмуть участь у плебісциті. Німців тих населення вітало овацій[illegible].

КТО ЩЕ НЕ ДАВ „ДАРУ ПРОСВІТІ“, СПІШИСЬ, БО ЧАС НЕ ЖДЕ!!

Складаймо пожертви на викупно „Українського Городу“ у Львові!

В 1911. р. постановив Сокіл-Батько придбати власну площу. Проф. І. Боберський як голова Сокільської Орґанізації кинув гасло: *Добудьмо для себе самі українську площу у Львові!* Кинув гасло і взявся до праці, даючи початок акції викупна „Українського Городу“. Гасло це рушило українське громадянство Львова, краю та на еміґрації, перетрівало всесвітню завірюху, а по війні знову озвалося в Соколі-Батьку, гуртуючи нових людей, які продовжували працю, що її почав проф. І. Боберський. Гасло це змусило свою життєвість старенького емеритованого надрадника суду, бл. п. Стахія Стеблецького, заст. голови Сокола-Батька, зрезиґнувати з добре заслуженого відпочинку на старі літа, які він присвятив всецїло — аж до останньої хвилини — акції викупна „Українського Городу“ у Львові, чим заслужив собі на щиру вдячність усього українського громадянства, в першу чергу української молоді.

Добудьмо для себе самі українську площу у Львові! Гасло це і сьогодні актуальне, і то не лиш для Української Сокільської Орґанізації, але й для всього орґанізованого українського громадянства, яке, поступаючи у своєму орґанізаційному розвитку великими кроками вперід, щораз то більше відчуває пекучу потребу мати свою власну площу у Львові, яка надаваласяб і на найбільші національні свята. (Нпр.: Свято „Українська Молодь Христові“, Ювилейне Свято Української Кооперації, щорічні краєві свята молоді Рідної Школи“ і багато інших).

В четвер 20. ц. м. відбулася пресова конференція, скликана Старшиною Сокола-Батька в справі акції дальшого викупна „Українського Городу“ у Львові. Ввесь простір землі, званий „Українським Городом“ у Львові, має 11 морґів 514 сяжнів. Сокіл-Батько вже є власником 14/20 цілої площі. А саме: 2/20 подарував один український громадянин, який не бажає виявлення свого імени, 9/20 викупив Сокіл-Батько за гроші, що їх дістав частинно зі збіркової акції і частинно покривав власними фондами. Дальші 3/20 площі закуплено з кінцем 1931. р. за ціну 5.700 ам. дол. З того 1.700 ам. дол. заплачено готівкою, а решту (4.000 ам. дол.) розділено на 10 амортизаційних рат, платних що пів року. Остання рата платна 1. VII. 1936. р. До цих рат доразовуються ще відсотки на загальну суму 550 ам. дол. Вже виплачено 5 рат на суму 2.400 ам. дол. З шестої рати, платної 1. VII. 1934. р. в сумі 450 ам. дол., заплачено покищо тільки 360 ам. дол., так, що дотепер заплачено вже разом 2.760 ам. дол. Лишаються ще до заплачення 4 рати на суму 1.700 ам. дол. та ще решта з шестої рати 90 ам. дол. Отже разом треба ще заплатити 1.790 ам. дол.

З представленого на згаданій анкеті д-ром І. Федевим стану бачимо, що до цієї пори Сокіл-Батько вивязувався зі своїх зобовязань добре. Та вже обсервуючи спосіб плачення шестої рати (з 1. VII. 1934. р.), мусимо призадуматися над тим, чи Сокіл-Батько й надальше зможе вивязуватися зі своїх зобовязань як слід. В останніх роках фонди Сокола-Батька, з яких черпано гроші на викупно „Українського Городу“, помітно зменшилися. Доходи Сокола-Батька, які мав з винайму салі та площі, сильно впали через те, що з року на рік відходять старі, поважні піднаємці, як: філія української державної ґімназії у Львові, державна семинарія, німецька школа і т. п., а на їх місце тяжко в часі нинішньої скрути підшукати нових. — Таксамо збіркова акція, ведена Соколом-Батьком, з кожним роком дає щораз то менші висліди, про що наглядно свідчать цифри останніх років: у 1931. р. зібрано 5.531 зол., за 1932 р. — 5.066 зол., в 1933 р. — 4.170 зол. В 1934. р. по день 20. XII. зібрано тільки 3.700 зол.

В світлі цих цифр бачимо, що акція викупна „Українського Городу“ зачинає ослабати. Одначе не можемо за це винувати Сокола-Батька, бо він виложив на викупно „Українського Городу“ з власних фондів величезні суми, ослаблюючи часто через те орґанізаційну сокільську акцію. — А велика площа у Львові потрібна не тільки Сокільській Орґанізації. Потребують її й інші спортові орґанізації, користають з неї українські культурно-освітні установи, користає українська кооперація. „Український Город“ потрібний усьому зорґанізованому українському громадянству. І все українське громадянство Львова, краю, а навіть на еміґрації обовязане дбати, щоб акцію викупна „Українського Городу“ довести до успішного кінця.

Все українське громадянство обовязане своїми датками помогти Соколові-Батькові виконати це важне завдання і на ньому тяжить відповідальність за вислід цілої акції.

Практичні дарунки на ЯЛИНКУ
це вироби з волічки з фірми
Дім волічки Львів, вул. Сикстуська ч. 3. 57/84 7—15

Розгул і розвал.

Дістаємо до поміщення такий заклик:

Чесні люди! Руські патріоти!

Коли по наших селах посипалися протести векслеві та накази заплатити за довги, які наші господарі давно посплачували, а зате директори „Защити Землі“, „Центрального Союза Кооператив“ та інших руских провінціяльних кооператив за хлопські гроші ґрунти і камениці собі купували, векслі на подвійні суми в обіг пускали, добре бавились, попивали, — то тяжко стало на серці, сумно на душі!

Упадок духа був тим більший, що галицькі часописи писали, як рускі патріоти свідомо та пляново нищать усі рускі товариства й інституції, як руйнують народній маєток, шкодять матеріяльно своїм людям, знають лише власні кишені та карієри, — а патріоти на все те мовчали, не очистилися перед судом, не доказали, що вони невинні, що мають чисті руки.

Як уже здавалося, що всьому кінець, на весну цього року повстав рух по селах, появились давно невидані пани зі Львова, які намовляли, щоб всі їхали на „талергофський зїзд“ до нашої столиці, задокументувати, що Галицька Русь живе, що руска ідея на нашій землі кріпне, що починається нове політичне життя. Тішились люди, що зїхалося до Львова кілька тисяч народу, ніхто не питався, скільки зїзд коштував, скільки нових довгів зроблено, на скільки наше народне майно обтяжено! Всі вірили і радувалися, що настала нова ера в політичнім та економічнім житті нашого народу.

Від зїзду очікували багато, а в дійсности діждались лиш того, що на торжественній академії зїзду виступив з промовою той сам посол М. Бачинський, що як комісар „Народнього Дому“ довів його своєю господаркою до руїни. „Народній Дім“ вже давно виставлено на ліцитацію і він для нас пропащий. Коли зважимо, що маєток „Народнього Дому“ представляє вартість 8 до 10 міліонів, які при раціональній господарці і скромних 4 до 5 процентах річно далиб **чотириста до пятьсот тис. зол.** річно, то зрозуміємо, скільки наших людей могли би найти в нім свій хліб, скільки пожиточної праці могли би зробити.

По „талергофськім зїзді“ буцімто зворохобилися рускі молодики, почали по селах основувати читальні ім. Качковського і кооперативи „Ревіз. Союзу Руских Кооператив“. Гадали наші господарі, що справді настали ліпші часи, що чесних людей допущено до праці на народній ниві, що будуть зорґанізовані наші кооперативи, санована „Защита Землі“.

Скільки то господарів підписували в добрій вірі векслі, давали їх до своїх кооператив, сплачували довги в терміні платности, присилали тяжко запрацьовані гроші, а директори собі їх присвоювали та ще від селян дальші векслі брали! З часом центральні банки векслі протестували, бідні селяни руйнувались, бо мусіли платити величезні суми, яких не були винні! Продавали **останню корову,** не мали малій дитині ложки молока дати... Ба, і то не вистарчило, мусіли самі з торбами йти!

Скільки вкладів ощадности пропало і то якраз для тих найбідніших, що мали зашпарованих кількадесять зол. на чорну годину!

Немало господарів мусить останній кусок поля, а навіть свій власний дім продати, щоб заплатити кількасот золотих поруки за уділ!

Молодики по селах обіцяли золоті гори, твердили, що не тільки „Защиту Землі“, сяніцький „Бескид“, „Ризницю“ і т. д. вирятують і скривдженим селянам гроші назад віддадуть, але взагалі всі рускі товариства опасуть. Минали місяці за місяцями, а з обіцянок нічого нема. Всі рускі товариства зруйновані, „Народній Дім“ на ліцитації, Ставропиґія залізає в щоразто більші довги, скоро і на неї прийде ліцитація, доля „общества ім. М. Качковського“ також рішена!

Дешевий місяць
у БЛАВАТНОМУ БАЗАРІ — Львів, Боїмів 12.
Усі товари по ревеляційних цінах!
Для прикладу: штрунси 1·80, фляненя 60 сот. перкаліна 70 сот. Полотна 55 сот.

Марнуються по селах наші здібні та працьовиті діти, які при чесній господарці в наших товариствах моглиб безплатно в наших бурсах жити, а потім в наших інституціях свій хліб заробляти та чесно для свого народу трудитися. Нема де вчитися, нема для кого трудитися, бо — правду сказати — все наше народне майно вже давно знищене.

Спихали патріоти вину один на другого, на показ вибирали одного або двох людей, що не мають голосу ні значіння, до виділів наших іституцій, — і сміялись над легковірними селянами!

В дійсности всюди сидять ті самі люди, що так добре господарювали!

І так у „Народнім Домі“ дальше панують Бачинський і Слезюк, що довели його до руїни.

В „Ревіз. Союзі Руских Кооператив“ сидить дальше директор Ганасевич зі своїм помічником Плешкевичем. Ганасевич ще в 1931 році, по переведеній ревізії в „Защиті Землі“ знав, що там діються зловживання, міг запобігти банкроцтву „Защити Землі“, але він не повідомив про фактичний стан ані членів виділу „Рус. Ревіз. Союзу“, ані членів надзірної ради „Защити Землі“. Мало того: як секретар „общества ім. М. Качковського“ підписав він для „Защити Землі“ гарантійні векслі (дано ґарантію на загальну суму 140.000 зол.) і не звернув уваги ані членів виділу, ані того „общества“ на небезпеку, яка внаслідок того повстала. Тимсамим наніс він смертельний удар тому народньому освітньому товариству.

Ганасевич і Плешкевич навмисне кілька літ не подають зіставлення білянсів підвладних кооператив „Рев. Союзу Руских Кооп.“, щоб ніхто не міг переконатися, наскільки руска кооперація знищена, що не має буквально ніяких власних капіталів **та жиє тільки з тих „пособій“, що діставала з „Народнього Дому“, та з інших субсидій.**

В Ставропиґії бачимо дальше тих самих панів, що в мин. роках, як Ґуллу, Сивуляка, Вавріка, Цебринського, Ганасевича, Плешкевича, Крижановського й інших. Теперішній віцесеніор Ставропиґії, Сем. Білинкевич, купив собі незгірші реальности, чим доказав, що вміє добре господарювати. Він то знав, що в „Защиті Землі“ діються зловживання, та не запобіг тому, щоби Ставропиґія дала 40.000 зол. гарантії для „Защити Землі“; бавився добре з директорами тої „Защити“, та завчасу заасекурувався, щоб не потерпіти в ній страт, як ті найбідніші люди, що стратили свої вклади.

В „обществі Качковського“ пересиджує дальше демаґоґ Цебринський, що багато говорить про честь і патріотизм. Разом з ним сидять йому подібні робітники. Без сумніву, булоб ліпше, колиб Цебринський занявся продуктивною, пожиточною працею. А такою „общество Качковського“ похвалитись не може. Не знати, на що воно тепер взагалі істнує... Що воно дає для селян? В чім слідна його реальна, освітня праця? Чи в тім, що раз на рік видає один календар, який нічого не варта? Чи та так виглядає освітня праця у культурних народів, які дійсно стараються про свою будучність, про всесторонне вишколення і виховання підростаючих поколінь, про приготовлення кадр взірцевих господарів та фахових працьовників на кожній ділянці народньої праці?!

Подібні відносини, як у згаданих товариствах, панують і в інших руских інституціях: всюди робиться великий галас, але лиш на те, щоб закрити сіру, трагічну дійсність.

Чесні господарі й інтеліґенти!

Ви жертвуєте на народні цілі, несете свої гроші в рускі кооперативи, вірите в солодкі слова проводирів, а не знаєте, на що ваш крівавий гріш обертається! Так знайтеж, що чесних, енерґічних та ідейних людей за малими виїмками з руских товариств давно вже усунули, знайте, що ваше народне майно давно вже знищене! Замість того, щоб вам справді помогти, ваші проводирі лише вщіплюють вам ненависть до українців, щоб ви не бачили, як українська кооперація дає тисячам людей, інтеліґентів і робітників, хліб насущний, а сотки тисяч наших селян, що доставляють через неї молоко й інші продукти, заробили вже за останніх 10 літ міліони золота! Також не можна забувати, скільки дітей научилось читати і писати в школах „Рідної Школи“, скільки дістало середню освіту!

Чим-же може похвалитись наш збанкрутований „Дністросоюз“, чим „Русская Школа“? Чи має вона хоча одну одинокy школу?

Отямтеся, чесні люди, не давайте себе більше баламутити всіляким „патріотам", не давайте більше себе особисто нищити, раз ваш народній маєток вже знищено!

Від Редакції: Цей заклик дістали ми з кругів тих москвофілів, які бачать трагічну дійсність москвофільських установ та не хотять відповідати за грабіжницьку діяльність теперішніх їхніх провідників, та які врешті не почувають себе по крові чужими з українським народом, серед якого вони живуть. Помістили ми цей заклик без сутніх змін. Ми певні, що він висловлює опінію **величезної** більшости галицьких москвофілів, які за мало ще активні, щоб нарешті струснути з себе „опіку" ріжних Бачинських, Гула і т. д. Ми певні теж, що ті чесні круги зроблять лад у себе. Саме тепер (26. ц. м.) має відбутись річний зїзд Р. С. О. („Русскої Селянської Организації") і добре було би, щоби ці круги відповідно зорганізувались і себе як слід проявили. — Думаємо, що з огляду на добро справи не завадилоб, якби теж інші українські пресові органи додали у себе замітку про цей заклик.

Три дні на Буковині.

Вражіння з дороги й побуту в Чернівцях.

(Продовження.)

„КОЛО БИКА". — „НУ РУМУНЕШТІ". — ЗЕЛЕНА АФІША.

Гомінкими вулицями виходжу на ринок. Це сьогодні „Піяца Унірі" („Площа Зєдинення") з великим будинком преторії (магістрату) та памятником зєдинення — Монументуль Унірі. Одним боком їде трамвай, з цього стоять візники. Повно крамниць. „Монументуль" досить величавий: Він півколом обгортає велику площу, а на його верху румунський вояк, що лівою рукою пригортає до себе жінку в вишиваній сорочці — Буковину. Обабіч вояка сидять символічні орли, що низько опустили крила, а з другого боку памятника, за плечима вояка, расовий бугай (герб Молдавії) двома передніми ногами виліз на розпростертого, конаючого двоголового орла — символ Австрії. Цей бик такий характеристичний, що в Чернівцях на Піяца Унірі інакше ніхто й не каже, як „коло бика". Отже „коло бика" автобусова стація, зупинка трамваю, фіякри, магістрат і т. д.

Знову йду до поліциста, кремезного чорного підстаршини, що стоїть на роздоріжжі.

— Не можете мені сказати, де вулиця Петровича?

— Гев?

— Вулиця Петровича?

Він відповідає щось, з чого я розумію, що він мене й по українськи не розуміє.

— Може по німецьки розумієте? — питаю.

— Нев. Ну румунешті — і винувато всміхаючись, бе в дашок.

Якийсь міщанин і якийсь жид виясняють мені врешті куди йти:

— Оце на цю церкву, що бачите, а там праворуч вгору.

Коло церкви повертаю вгору на тиху вулицю без крамниць. З якоїсь камениці висипається рій хлопчиськів, з книжками, в шапках з відзнакою і числом на рукаві. Над брамою є якийсь напис, з якого розумію одне слово: „Ліцей!" Отже школа, може й гімназія.

На табличках є числа й виразне „**Petrovic strada**". Ще кілька камениць і в очі мені паде висунена на вулицю, церковними буквами написана вивіска: „Час". Отже я на місці. І дивно мені тільки, що за всю дорогу не бачив я ні одного українського, або німецького шильду. Одні румунські.

Поруч на паркані зелена афіша. Не то українська, не то румунська. На половину: **Curatoriul bisericesc greco-katolic diu Cernauti, sala „Narodnei Dim" strada Petrovici 2. Joi 6. XII. Misiume zf. Nicolai, pantomina: Dracu in iad** — а поруч цього, точніше під сподом — по українськи: „Кураторія греко-католицької церкви в Чернівцях, саля „Народнього Дому", вул. Петровичі 2. Четвер 6. XII. Послання св. Николая, пантоміна: „Чорти в пеклі".

Отже вчора був тут св. Микола. Буковинські українці святкують разом з латинниками, бо їх календар зреформований. Дивно мені тільки, що афіша і по румунськи і то на першому місці. А в тім жаль мені св. Миколи:

Бідний святий! Він теж мабуть не розуміє тієї дивоглядної мови так, як я! І якщо мусів її вчитися — то ще бідніший!

А на афіші стемпель. За 30 бані й передрукований. Знов стемпель!

ЗАЛІПЛЕНА ВИСТАВА. — НАРОДНІЙ ДІМ.— „ЗАПОРОЖЦІ".

Ще кілька камениць і я на місці. Читаю шильд „**Gleuca**". Що це? Гливка. Українська книгарня, про яку в Галичині всі знають. І я знаю і навіть лист від адміністрації „Діла" маю. Але щож? Вхід засунений ролетою, а вистави? Вистави заліплені старими часописами і я не бачу навіть, що є в ній на виставі. А яж уявляв собі, що Гливка — це щонайменш така книгарня, як „Рідної Школи". І до тогож я мав тут поінформуватись дальше щодо свого побуту в Чернівцях.

Нема ради. Входжу за залізну огорожу на подвіря „Нар. Дому". Вхід до редакції „Часу" теж замкнений. Ліворуч маю гігієнічну порадню д-ра Омельського. Може там є хтось? Ні. Порадня відчинена, на столі якісь румунські часописи, але крім них ні живої душі. Вертаюся й лізу по сходах до Нар. Дому. Це велика двоповерхова камениця.

На коридорі вивіски: Корпорація „Запороже". Корпорація „Чорноморе". Корпорація „Залізняк". Жіноча Громада. Т-во „Буковинський Кобзар". Вища Музична Школа. Редакція Самостійности". Редакція „Самостійної Думки" (останньої не бачив вже кілька місяців, бо в Польщі відібрали їй дебіт). Т-во „Українська Школа".

Багато тих установ, але яку клямку не рухав я — скрізь замкнено. Не диво — цеж обідня пора. А тут я вже і змерз, бо мороз бере солідний.

Нарешті за якимись дверми чую голоси. Стукаю.

— Прошу!

Перше вражіння: Ціла стіна обвішана кольоровими, більшими й меншими, щитиками. На найбільшому під стелею — тризуб. Назустріч — кілька облич, молодих, юнацьких.

— Вибачте, панове. Я приїхав оце зі Львова й хотів би поінформуватись, коли буде відчинена редакція „Часу"...

— Зі Львова?

Очі здивовано поширюються і до мене простягаються молоді долоні.

— Просимо сідати. Редакція буде відчинена щойно в третій. Роздягніться.

— Алеж я вам перешкоджую...

— Ні. Ми оце зібрались на нараду коша „Запоріжців"....

Це — нинішні запорожці, що й є подекуди Запорожжям — осередком праці в нинішних умовинах на Буковині.

ІСТОРІЯ „ЗАПОРОЖА". — КИТАЙСЬКИЙ МУР. — ЗАБОРОНА.

— Ви рідкий гість. Зі Львова рідко коли попадає хто сюди. Може закурите румунського?

— Ні, вже ви, панове, закуріть з цього боку — трактую папіросками, сидючи за столом, запорожців. — Алеж до вас дістатись — як до Азії. Й екзотикаж у вас несподівана...

Так починається розмова.

— Запороже — це академічне товариство?

Оповідають. Старший з юнаків у цій корпорації, розказує мені цілу історію тієї організації. Це ще до війни корпорація студентів-українців на черновецькому університеті, зразу буршівська, для питва й „верви", від якої членів жиди тікали на вулиці. Потім зорганізувалося поруч нього „Чорноморе", бо в „Запорожжі" було забагато членів. У визвольну війну члени обох корпорацій беруть участь в українській армії. Обі корпорації відновлюються. Згодом від „Чорного Моря" відлучується частина членів і засновує „Залізняка".

— Яке відношення цих всіх корпорацій до себе?

— Працюють кожна окремо, але в загальнонаціональних справах обєднуються.

— Як виглядає праця „Запорожа"? Це дуже цікаве, бо в нас, як є корпорації — то буршівські, як колись ваша...

Оповідають. Університет не зареєстрував їх. Тепер має 100—110 членів. Сходяться що якийсь час на виклади й дискусії. Оце сьогодні з 6-ій мають бути такі сходини.

— Якби ви могли прийти! — просять мене. — В нас має бути сьогодні реферат, але якби ви могли прийти...

Прийду. Правда, що Галичина й Буковина відділені смужкою кордону, але між ними ніби китайський мур. Вони дістають тільки „Діло", „Неділю" й „Наш Прапор". Всі інші часописи мають відібраний дебіт. Ще приходять кооперативні та господарські. З цього важко уявити собі загальну цілість життя і праці братів за Дністром.

— Нам теж страшенне важко зорієнтуватись, як ви працюєте — кажу. — Дістаємо ваш „Час", „Раду" „Самостійність" — але в них тижнями ніякої вістки про вашу працю. Невже у вас нічого не діється?

— В нас окремі умовини.

Оповідають мені з подробицями про заборону свята Федьковича. Комітет всіх установ виготовив був програму, що мала тривати три дні, розіслав запрошення, зробив відзначки, „Довбуш" запросив „Україну" зі Львова і „Русь" з Ужгрооду — і на кілька днів до свята прийшла заборона. Головний мотив її — завелика.

— Ми робимо свому найбільшому письменникові Емінеску свято на один день, а ви аж три?

— А Емінеску — пояснюють мені — українець. Емінович називався. Зрумунився, оце й побачите його памятник у парку.

ІСТОРІЯ З БЛАКИТНО-ЖОВТИМИ ЛЕНТАМИ.

В цьому місці мушу покинути „Запоріжців" у їх домівці й вернутись ще до свята Федьковича. З достовірних уст довідався я, що причиною заборони була теж цікава історія з вітражами у гр.-кат. церкві. Вітражі ці — на бані церкви страшенне декому не подобались. Комітетові зазначено, що заборону відкличуть, якщо вітражі замалюють. Замалювали — і все таки заборонено.

Взагалі жовто-блакитний колір на Буковині — ненависний для поліції. Відомаж пр. історія, що на процесію гр.-кат. церкви, яка йшла до Садагури з Черновець з жовтоблакитними стрічками при фанах, наскакувала по дорозі тричі сіґуранца й не зірвала їх тому тільки, що священик боронив їх хрестом. Відомий теж у Чернівцях процес проти священика за те, що на похороні одної дівчини був вінок з блакитножовтими лентами, якого він м. і. навіть не бачив.

Так. Історій таких більше — але про них ми ще будемо оповідати. А тепер вернемося до нашої кімнатки в „Нар. Домі".

Анатоль Курдидик.

(Далі буде).

НОВИНКИ

— **Приймаю як давніше** в моїм заведенні від 9—1 і 3—6, в неділі і свята від 9—10. Львів, Сикстуська 17. — **Насс.** 725 2-3

— **Почта в часі латинських свят.** З приводу Різдвяних свят латинського обряду в дни 24. грудня ц. р. всі почтові і телеграфічні уряди та агенції на терені цілої Польщі будуть відчинені до год. 17. Дня 25. ц. м. зовнішньої служби і доручування посилок не буде. Дня 26. ц. м. почтові уряди й агенції роблять нормальну службу від год. 9 до 11 і одноразово доручують почтові посилки.

— **Ферії для молоді гр. кат. обряду.** На основі розпорядку міністерства освіти шкільна наука після зимових ферій має розпочатися у вівторок 15. січня 1935 р. Тому що 14. січня припадає свято Нового Року гр. кат. обряду, куратор львівської шкільної округи розпорядив, щоби для молоді гр. католицького обряду шкільна наука розпочалася аж 16. січня 1935 р.

— **Гостре стріляння на Замарстинові.** В днях 2, 3, 5, 9, 10, 12, 16, 17, 19, 21, 23, 24, 26. 28. 30. 31. січня 1935 р. будуть на військовій стрільниці в Замарстинові вправи військових відділів, получені з гострим стрілянням. Околиця загрожена кулями, буде обсаджена охоронними стійками, **яких всі прохожі мають безумовно слухати.**

— **Припинення деяких поїздів.** З 1. січня 1935 припинять додатковий поїзд, що тепер курсує з Варшави переїзд через Львів в год. 6.42, приїзд до Ворохти 11.42 і такий сам поїзд поворотний, відїзд із Ворохти 17.02, переїзд через Львів 21.22. На шляху Самбір-Сянки здержують з 1. січня поїзд: відїзд Самбір год. 2.24, приїзд Сянки 5.05 і поїзд: відїзд Сянки 16.55. приїзд Самбір 19.07. На шляху Станиславів-Ворохта здержують із 1. січня поїзд: відїзд Станиславів 3.36, приїзд Ворохта 6.06 і поворотний поїзд відїзд Ворохта год. 7.00, приїзд Станиславів 9.17. Цей поїзд курсуватиме лише від 1. січня до 14. травня в свята. З днем 16. січня здержують поїзд: відїзд Стрий 8.09, приїзд Нове Загіря 11.59, та поворотний відїзд Нове Загіря 16.49, приїзд Стрий 20.43. Поїзд цей має сполуку з Криницею та Закопаним. На шляху Львів-Самбір-Криниця-Закопане здержують із 16. січня 1935. поїзд: відїзд Львів 8.05, приїзд Криниця 17.35, Закопане 19.35 та поворотний поїзд: відїзд Закопане 8.30, відїзд Криниця 10.45, приїзд Львів 20.56.

— **Стипендії для студентів вищих шкіл.** Міністерство освіти скінчило акцію поділу

академічних стипендій з державного фонду. Вищі школи надіслали подання 5.652 студентів, прихильно полагоджено 2.239 подань, причому признано загалом 1,381.800 зол. і 227.400 зол. на стипендіяльні позички, які дають деканати. Студенти вищих шкіл у Львові дістають 346.500 зол. При роздачі стипендій брали під увагу, як сказано в урядовому комунікаті, перш усього подання злібних студентів, що виявляють виразне заінтересування для наукових праць.

— **Виплата пенсій бонами.** Міністерство внутрішніх справ вислало до воєводів і президентів міст обіжник у справі виплачування урядових пенсій бонами інвестиційного фонду. Вже 1. січня 1935 р. урядовці дістануть 10 проц. пенсій бонами, а решту грішми.

—**Присуд на комуністів.** За приналежність до КПЗУ. та комуністичну агітацію на терені ковельського повіту луцький окружний суд на виїздовій сесії в Ковлі засудив Гр. Власюка, Ф. Крисюка, Вол. Лукіянчука, Анаст. Мирончука, Як. Чепенюка, Анд. Вовчука і Мих. Лукащука по 4 роки вязниці.

— **Рік вязниці з припиненням за застрілення пастуха.** В окружному суді у Львові відбулася карна розправа проти гаєвого з Карова пов. Рава Руська, Йосифа Лютого, за вбивство людини. Гаєвий хотів заняти коні, що паслися в лісі. Це викликало конфлікт з пастухами, в часі якого Лютий стрілив, кладучи трупом Трусевича. Розправа скінчилася засудженням Лютого на один рік вязниці з припиненням.

— **Трагічна смерть студента.** В патальогічній анатомії у Львові два студенти, заняті при секції, скалічилися. Спершу оба не привязували до того уваги, але згодом показалося, що тих скалічень не повинні були легковажити. Оба занедужали на тиф і один з них, Адам Лехман незабаром помер. Стверджено, що він секціонував небіжчика, який помер на тиф. Другого студента К. мають надію вдержати при житті.

— **Обікрав священика й віддав портфель.** На головному двірці у Львові злодій вкрав портфель із більшою готівкою та документами й залізничим білетом о. пралатові д-рові Ол. Русинові, що їхав до Коломиї. Коли о. Русин всів до поїзду, побачив на лавці причеплену записку від злодія, в якій повідомляв, що довідався, що обікрав священика, тому портфель вкинув до почтової скриньки в Ходорові. о. Русин висів негайно із поїзду та вступив до почтової агенції на двірці. Ця поручила зревідувати почтову скриньку і дійсно найшли там портфель, одначе без грошей.

— **Львівська хроніка.** На вул. Гетманській злодій вкрав Софії Терник із Камінки Стр. валізку з гардеробою вартости 60 зол., як оглядала виставу. — Іванові Стосикові з Ракович злодій вкрав кошик із товарами вартости 21 зол. 30 сот. Коли селянин пустився за злодієм, другий злодій здер із селянина баранкову шапку. Всеж селянин зловив злодія, та не позволив юрбі бити його. Другого злодія, що вкрав шапку, не зловили. — На білогорському шляху зударилися дві льокомотиви. Обі машини ушкодилися, жертв у людях не було. — На вл. Бернардинській ч. 14. з крамниці Блясбальга злодії вкрали нічю 100 кг. ванілії, 115 кг. чаю та 60 кг. родзинок. Загальна шкода 6.800 зол. — У пустім мешканні камениці при вул. Сикстуській ч. 43 д. сторож Микола Соболь осушував після малювання кімнати т. зв. фаєрками. При тому заснув і помер наслідком затроєння газом з коксового вугля

— **Грабункова сцена.** На Брон. Фрухтманову, власничку галянтерійного склепу при вул. Коперника 12. напало на сходах вечором, коли вона верталась з грішми до дому, двох грабіжників і відобрали їй торбину з грішми. Ограблена наробила крику, наслідком чого грабіжникам заступив дорогу каменичний сторож і замкнув браму, не випускаючи їх на вулицю. Розпочалась сіпанина і бійка, а рівночасно кричала ограблена Фрухтманова. Почули це на вулиці два поліцисти, які через подвіря сусідної камениці дісталися до сіней й арештували обох грабіжників, відбираючи їм зрабовані гроші. Показалося, що одним з бандитів є 23-літний Йосиф Сенявський, монтер із Збоїск, а другим 24-літний Бронислав Луків, фризієр з вул. Б. Гловацького. Арештували теж 20-літнього друкарського помічника Риш. Тепера, що уплянував напад.

— **Краєва хроніка.** На залізничому шляху біля Ягольниці пов. Чортків хтось уложив на шинах купу каміння. Машиніст здержав потяг в останній хвилині і тому обійшлося без випадку. — У лісі біля Латковець, пов. Борщів, найшли трупа тамошнього війта Мих. Долинського, який повісився в звязку з надужиттями в гром. касі.

— **Загадка відтятої голови** в Городенці почасти вже розвязана. Як відомо, голову знайдено на подвірю господаря Вінтоника, куди приніс звідкись її пес. Після невдачних глядань за кадовбом невідомого небіжчика вжито врешті до помочі тогож пса. Його пустили на волю, а за ним слідкував поліційний пес. Отже пес Вінтоника завів людей в скалисту околицю за містом, але тут згубився всякий слід. Тоді поліція зібрала більше людей і при їх допомозі перешукала крок за кроком всі яри і дебри довкола. За кілька годин знайшли справді людське тіло, порізане на дрібні куснчики, а дальше подерте вбрання, прикрите травою. В іншому місці знайшли ноги в черевиках, а врешті кашкет. Але хто був жертвою таємного злочину? Стверджено, що недавно щез з Городенки робітник Казимир Бродович, родом з Пелкинї пов. Ярослав, який був занятий в городенській цукроварні і був заручений з богатою селянкою Михайлиною Дрогобицькою. Але вона не могла пізнати порізаного тіла. Тоді спроваджено з Пелкинї брата Бродовича і той вправді не пізнав змасакрованого лиця, але ствердив, що черевики належали до його брата. Тепер поліція глядає за таємним душогубом, який заманив Бродовича в безлюдне місце і там його вбив. Нема сумніву, що злочин стоїть у звязку з жениханням Бродовича.

— **За знущання над шкільними дітьми.** У понеділок відбудеться в Березові розправа проти управ. школи у Близному Фр. Богацевича, якого гром. рада обвинувачує, що цілує маленькі дівчатка, вживає коршемних слів і бе діти в школі.

— **Скандальні банкові зловживання.** Варшавський апеляційний суд розглядає справу Сергія Коцика, урядовця Торговельного Банку в Лодзі, що відповідає за спроневірення 25.000 зол. Справа викликує в банкових колах сензацію, бо слідство викрило, що банк управляв лихву, беручи від клієнтів по 4 проц. місячно. Крім того стверджено, що біляноси банку виладжувано незгідно з правдою, ведено фікційні конта, виставлювано фальшиві чеки і ведено легкодушні інтереси, які стягали на клієнтів поважні втрати. Коли банкові грозило виявлення тих зловживань, голова надзірної ради велів спалити касові книги. Викрито теж, що банк мав окремий фонд 300.000 зол., призначений на перекуплювання скарбових урядовців. Фондом управляв Коцик, на якого дирекція звалила вину взагалі за всі зловживання.

— **Величезні зловживання на залізниці.** Підчас інспекції на стації в Ловічу, в окрузі варшавської залізничої дирекції викрито величезні зловживання, наслідком яких державний скарб стратив поверх міліон зол. Арештовано шістьох залізничих урядовців.

— **Засудили трьох поліцаїв.** Окружний суд у Лодзі на виїздній сесії в Ленчиці розглядав — як повідомляє „Ґазета Варшавска" — перед кількома днями цікаву справу. В Парапчеві під Ленчицею відбувався ярмарок і наслідком величезного натовпу поліція почала розганяти людей, при чому командант постерунку Лущинський ударив селянина Яна Ґжелевського. Коли Ґжелевський хотів занотувати собі число поліцая, той прикликав двох інших постерункових і звелів їм відвести селянина на постерунок. Там Лущинський з поліцаями Вісневським і Ґашевським побили Ґжелевського до крови, опісля звеліли йому випрати закрівавлену сорочку і приневоливши селянина, щоби вложив на себе мокру сорочку, вигнали його з постерунку. Ґжелевський вніс скаргу до суду, який засудив Лущинського на півтора року, а Вісневського і Ґашевського по 1 рокові і 3 місяці вязниці.

— **Спалив батькові доляри.** Девятьлітній Стан. Ковнар на хуторі Ядзьонка в громаді Язвінській знайшов підчас забави пачку банкнотів, які кинув у вогонь. Показалося, що хлопець спалив 1.700 долярів, які були власністю батька. Довідавшися про це, розлючений Ковнар хотів спершу вбити сина, опісля відобрати собі життя. На щастя домовики до цього не допустили.

— **Велика летунська катастрофа** склалася на сирійській пустині. Голяндський пасажирський літак, що летів з Амстердаму до Батавії на острові Джаві, пропав на сирійській пустині, вилетівши з Каїра до Баґдаду. На літаку находилася залога з 4 людей і трьох пасажирів. Остання вістка, яку одержано від нього радіотелеграфічною дорогою, звіщала, що літак попав у піскову завируху і находиться в дуже важкому положенні. На допомогу загроженому літакові вибралося з Єгипту кілька літаків і самоходів. Вислід їхніх глядань був жахливий. Голяндський літак згорів на пісках Арабії зі всіми людьми. Здогадуються, що катастрофа склалася від удару грому, а не підчас осідання, бо терен, на якому його знайшли, є зовсім рівний. Катастрофа сповила жалобою все голяндське громадянство. На всіх будинках вивішено чорні хоругви. Між пасажирами згинув індійсько-голяндський магнат Корт, директор пресової аґенції в Батавії. Цікаве, що цей літак здобув свого часу другу нагороду за повітряні перегони з Англії до Австралії.

— **Ріжні вістки.** Біля Мургарту особовий потяг зударився з потягом, що їхав до Штутгарту, наслідком чого кілька осіб згинуло, а кільканацять тяжко потовклося. — В особовому потязі на лінії Кельн-Кобленц у переділі II. кляси знайшли 26-літн. сільського господаря з кулею у грудех. Ранений, як відставлено до шпиталю, оповів, що підчас їзди напав на нього якийсь бандит і постріливши з револьвера, вкрав йому готівку 2.000 марок.

—o—

Листування Редакції.

Вп. Д-р Р. Домбчевський, Стрий: Прислане піде в найближчих днях.

Вп. Дописувачеві в Мостиськах: Дякуємо за прислане. Прохаємо писати частіше.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.
Понеділок, 24. XII. Театр нечинний.

Театр Ріжнородностей.
Понеділок, 24. XII. Театр нечинний.

Кіна.

Нечинні.

Закордонне радіо.

Понеділок, 24. грудня 1934.

Відень (506,8) 12·30 Орх. концерт, 18·00 Хор, 19·10 Веч. концерт. **Братислава** (298,8) 11·05 Сальон. музика, **Кошиці** (259,1) 21·15 Бажання підкарпатських дітей, **Прага** (470,2) 10·15 Концерт орх., 12·35, 16·10 Сальон. музика, **Париж** (1648) 21·45 Концерт, **Берлін** (356,7) 13·15 Музика для дітей, 16·00 Різдвяна музика, **Гамбург** (331,9) 11·30 Концерт, 19·00 „Івась і Гануся" муз. казка Гумпердінка, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18·00, 23·00 Вес. різдвяна авдиція, 21·20 „Івась і Гануся" муз. казка Гумпердінка, **Ляйпціг** (382,2) 18·45 Різдв. музика, **Будапешт** (550,5) 13·30 Фортепян, 18·00 Віольончеля, **Міляно** (368,6) 22·00 Камер. музика, **Рим** (420,8) 12·40 Квінтет, 17·30 Солісти.

Вівторок, 25. грудня 1934.

Відень (506,8) 12·20, 15·35 Музика, 19·20 Арії та пісні, 20·00 „Ніч у Венеції" оп. Штравса, **Кошиці** (259,1) 18·00 Для Закарпаття, **Париж** (1648) 21·45 Оп. музика, **Білгород** (437,3) 17·00 Пісні, 19·55 „Казки Гофмана" оп. Офенбаха, **Берлін** (356,7) 16·00 Концерт, 22·30 Легка музика, пісоньки, **Гамбург** (331,9) 11·00 Музика та рецитації, 20·00 „Маленька Доріт" муз. ком. Кінекс, **Кенігсвустергавзен** (1571) 13·10 Весела свят. музика, 15·10 Давні й нові коляди, **Кельн** (455,0) 20·15 „Цирульник із Баґдаду" ком. оп. Корнеліюса, **Будапешт** (550,5) 12·40 Оп. музика, 15·30 Скрипка, 16·35 Циг. музика, 18·15 Танк. музика, **Міляно** (368,6) 20·45 „Фраскіта" оп. Леґара, **Рим** (420,8) 17·10 Танк. і популярна музика, 20·45 Веч. концерт.

Львівське радіо.

Понеділок, 24. грудня 1934.

6·45 Сиґнал часу, гейнал, 6·48, 7·07, 7·25 Ран. муз. з ґр. пл., 6·52 Руханка, 7·15 Ран. денник, 7·35 Хвил. господинь, 7·50 Рекл. концерт, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорол. вістки, 12·10 Концерт, 13·00 Полудн. денник, 13·05 Популярна музика з ґр. пл., 16·10 „В убогій стайні", 16·40 Почт. скринька, 16·50 Свят. концерт із Лодзі (муз. хор), 17·05 Різдво — свято хорих (гутірка з хорими), 17·20 Орг. музика з Вильна, 17·40 Льв. фільмовий огляд, 17·50 На Краківському ринку (св. авд. з Кракова), 18·10 Сен Саенс: Ораторія Різдва Христового (міш. хори, орх., солісти), 19·10 Вояцька авд., 19·35 Різдвяна гутірка для санітних, 19·50 Колядкова авдиція, 20·15 Свят-вечірня промова, 20·25 Коляди, 20·40 Перед Янічковим шаласом (нар. авд., ґуральські пісоньки, танці музика) 21·15 Перший Свят Вечір в стрілецьких ровах, 21·30 Шлеські колядники, 22·10, 23·30 Гр. пл., 24·00 Богослуження з ченстоховського монастиря

Вівторок, 25. грудня 1934.

9·00 Сиґнал часу й коляда, 10·0) Коляди з ґр. пл., 11·57 Сиґнал часу, гейнал, 12·03 Гр. пл., 13·00 Околиці Кракова з лету птаха, 13·15 Польська популярна музика з ґр. пл., 14·00 Концерт, 15·00 Сільська авд.: Свят Вечір у Вуйціні, 15·30 Нар. музика з ґр. пл., 16·00 У нас інакше, 16·20 Різдво в музиці (форт.), 16·45 Справа чести (гумореска), 17·00 музика до танцю (сільська орх., спів), 17·50 Щепко й Тонько в Бабцюха (сільська авд.), 18·05 Князь мусить бавитися (легка авд.), 18·45 Для дітей: Чуда-дива під ялинкою, 19·25 Коляди (муж. хор із Познаня), 19·50 Фейл.: Самоцвіт Польщі — Поморя, 20·00 Велике віденське попурі (хор, сольо, орх.), 20·45 Історія польської коляди, 21·00 Мир для людей доброї волі, 22·00, 22·30 Легка і танкова музика з ґр. пл.

Оголошуйтеся в найстаршім укр. щоденнику „ДІЛО"!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.